

- „ Пробуди ся, масторъ Добре,
„ Какво ся захласна?
„ Преплаши ны — какво стори?
„ Къто свѣщъ огасна? . . .
„ Охъ! . . извика падналия,
„ Ни си помня дѣ съмъ . . .
„ Какво ставахъ, и азъ незнайъ . . .
„ За-Бога-каждъ съмъ? . . .
— „ Ты си при насъ, масторъ Добре,
„ Нъ-л' ны видишь — синца.
„ Нъ-л' свършихми, вече, моста:
„ Сега ще си идимъ.
А пъкъ Добри ся захласна,
И пакъ ся забрави,
Сега Ненчо ся подигна
И дружини казва:
„ Какво стана, бе, дружино
„ С' мастера ни Добря?
„ И азъ чувамъ, чи, ужъ, падналъ,
„ Чи отъ кѣдъ падна? . .
„ А пъкъ азъ съмъ ся занесълъ,
„ Тъ нищо и не помня.
„ Колко-ли съмъ ся захласналъ? . .
„ И дѣжда да не видѣхъ! . .
„ Какъ ся усѣщашъ? рѣче Пенчо,
„ На своя побратимъ,
„ По добръ-ли сега ставашъ,
„ Или цѣръ да търсимъ? . .
— „ Се ми е зло побратиме,
„ Се глава мя боли;
„ Тя безъ цѣра не-ще мине —
„ Нъ тѣй не мя боли
„ Снага-та ми й вся убита;
„ Слабо йъ усѣщамъ —
„ Къто чи е въ стѣпъ бита —
„ Боли кѣтъ' йъ мърдамъ . . .
„ То ще мине побратиме,
„ Дружина-та каза,